

Een brief aan Sinterklaas

‘Ik heb Sinterklaas gezien,’ zegt Jip.

‘Waar dan?’ vraagt Janneke.

‘In de krant,’ zegt Jip.

‘O, in de krant,’ zegt Janneke. ‘Ik heb hem ook in de krant gezien. Maar hij is er nog niet.’

‘Ja, maar,’ zegt Jip, ‘ik wil zo graag mijn schoentje zetten.’

‘Hè ja,’ zegt Janneke. ‘Hier bij jou thuis Jip. Mijn moeder zegt dat het nog te vroeg is.’

Ze halen allebei een schoen en zetten die naast de kachel.

‘Je ziet het haast niet, hè?’ zegt Jip.

‘Nee,’ zegt Janneke. ‘Sinterklaas zal er geen erg in hebben. Zullen we nog meer schoenen ernaast zetten?’

‘Hè ja,’ zegt Jip. ‘Haal jij ook maar meer, bij je thuis.’

Dan hebben ze eindelijk een heleboel schoenen staan.

‘En nu zingen,’ zegt Janneke. ‘Heel hard.’

Ze zingen ontzettend hard.

Maar dan komt Jips moeder en zegt: ‘Wat is dat nu? Sinterklaas is er nog lang niet. Jullie zijn veel te vroeg. Maar je mag wel een brief aan Sinterklaas schrijven. Dat kan. Doe dat maar.’

Ze schrijven een mooie brief. Jip tekent een vrachtauto. En Janneke tekent een fornuisje. Want dat willen ze het liefste hebben.

Gooi wat in mijn schoentje

‘Nu is Sinterklaas in ’t land,’ zegt moeder. ‘Als je nu zingt bij de schoorsteen, dan kan hij ’t horen.’

‘En mag ik dan nou mijn schoentje zetten?’ vraagt Jip.

‘Nu wel,’ zegt moeder. ‘Met een wortel erin. En wil Janneke ook hier een schoentje zetten?’

‘Nee,’ zegt Janneke, ‘mijn schoentje staat al thuis bij de

kachel. Ook met een wortel.’

‘Eet het paard al die worteltjes op?’ vraagt Jip. ‘Van al die kindertjes?’

‘Ja,’ zegt moeder. ‘Piet komt ze weghalen. Door de schoorsteen, en hij legt ze op een hoop. Dat wordt een hele berg, begrijp je wel, een hoge berg van wortels. En als ’t paard wakker wordt gaat hij wortels eten. Zo, en nu nog één keer zingen van Sinterklaas kapoentje en dan naar bed.’

Maar de volgende morgen is Jip heel vroeg wakker. Het is nog donker. Ik ga even kijken, denkt Jip. Zou er wat in

